

เทศน์เช้า วันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๖๒

พระอาจารย์สงบ มนัสสนุโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมนะ ตั้งใจฟังธรรมๆ เวลาฟังธรรมเราภูมิใจกันมาก พระพุทธศาสนาเป็นศาสนาแห่งปัญญา ศาสนาของผู้ที่มีปัญญา ศาสนาของผู้ประเสริฐนะ พระพุทธศาสนานี้มีค่ามาก พระพุทธศาสนาเลอค่ามาก

เลอค่ามากจนเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมแล้ว นี่เราเน้นย้ำทุกวัน “จะสอนใครได้หนอ จะสอนใครได้หนอ”

มันลึกลับซับซ้อนๆ ลึกลับซับซ้อนมหาศาล ลึกลับซับซ้อนจนเวลาคนที่ประพฤติปฏิบัติเวลามีดวงตาเห็นธรรม เวลาบรรลุธรรม มันไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย

เวลาคนไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย อะไรไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย

เวลาไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตายขึ้นมา สิ่งที่ยิ่งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอบรมสั่งสอนมามันมหัศจรรย์ มันเลอค่ามาก

แต่พวกเราเอาสมมุติ เอาความรู้สึกของเราไปศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วก็เป็นวิทยาศาสตร์

วิทยาศาสตร์ต้องพิสูจน์ตรวจสอบได้ วิทยาศาสตร์พิสูจน์ตรวจสอบได้ๆ ตรวจสอบได้ด้วยความรู้ของกิเลส ด้วยความรู้ของตัวตน ด้วยความรู้ของเรา มันรู้ไม่ได้หรอก มันเป็นไปได้

แต่ถ้ามันจะเป็นไปได้ เห็นไหม เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศน์ว่าการไปเวลาเทศน์ว่าการนะ อนุพัพพิกา เริ่มต้นจากเขาไม่เชื่อถือนับถือพระพุทธศาสนา ก็พยายามให้เขาเชื่อถือนับถือพระพุทธศาสนา เวลาเชื่อถือพระพุทธศาสนาแล้ว เริ่มต้นให้ทำงานๆ ทำงานขึ้นมาให้จิตใจเขาเปิดกว้าง ให้จิตใจเขาเป็นธรรมขึ้นมา

พอจิตใจเขาเป็นธรรมขึ้นมา บุญกุศลทำให้เกิดบนสวรรค์ เวลาไปเกิดบนสวรรค์ให้ถือเนกขัมมะ ให้ถือเนกขัมมะ จิตใจ เนกขัมมะ สวรรค์ไม่เอา พรหมไม่เอา พอไม่เอาแล้ว พอไม่เอามันถือเนกขัมมะ เนกขัมมะคือถือบวช ถือบวชเป็นสมณะ

พอถือเป็นสมณะแล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงแสดงอริยสัจ เวลาแสดงอริยสัจขึ้นมาเป็นสัจจะความจริงขึ้นมาเนะ มันจะเป็นสัจจะความจริงขึ้นมาในหัวใจนั้น ถ้ามันเป็นสัจจะความจริงในหัวใจอันนั้น พระพุทธศาสนาไม่ใช่ศาสนาถือผีถือสาว

เวลาศาสนาถือผีถือสาว ดูพราหมณ์สิ เวลาพราหมณ์เขาบูชาัญญๆ คนที่ฐานะต่ำต่อยกก็ฆ่าวัว ๑๐ ตัว คนที่ฐานะสูงส่งขึ้นมาก็ฆ่าวัว ๑๐๐ ตัว ใ้ผู้ที่ปกครองก็ฆ่าวัว ๑,๐๐๐ ตัว เขาฆ่าวัว ฆ่าสัตว์บูชาัญญๆ นะ เวลาเขาบูชาัญญ บูชาัญญด้วยความอิมเอมของเขา บูชาัญญเพื่อให้เทพเจ้าพอใจๆ พอใจเพื่อจะได้คุ้มครองดูแลเขาๆ

ไ้วัวไ้ควายที่มันโดนมีดฟันคือนะ มันบอกเลยนะ เฮ้ย! กูไม่รู้เรื่องเลย กูไม่รู้เรื่องเลยนะ มึงคิดกันเอง แล้วมึงก็เอากูมาฆ่าๆ

นี่ไง นี่พูดถึงเวลาทางศาสนาถือผีถือสาว เวลาถือผีถือสาวขึ้นมาแล้ว เวลาฆ่าไปแล้ว ฆ่าวัวเป็นหมื่นเป็นแสน

มันมีนะ กษัตริย์โบราณที่เขายิ่งใหญ่เขาฆ่าเป็นแสนนะ เวลาฆ่าเป็นแสนแล้ว คุณสิ จิตวิญญาณมันโหยหวนขนาดไหน เวลามันโหยหวนขึ้นมา มันทุกข์มันยากขึ้นมา

นี่ไง เราก็บอกว่า ผีไม่มี

นรกสวรรค์ ถ้าเรื่องนรกสวรรค์ คำว่า “นรกสวรรค์” ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เวลาทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่วโดยสัจจะโดยความจริงของมัน โดยสัจจะความจริงใครทำคุณงามความดี พระพุทธศาสนาสอนเรื่องทาน เรื่องการให้อภัย เรื่องความเป็นจริงในหัวใจ มันทำได้ยาก

ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า “จะสอนใครได้หนอๆ”

นี่โดนเขาทำร้าย โดนเขาเบียดเบียน โดนเขากลั่นแกล้ง แล้วจะแหม่เมตตาให้เขา ศาสนา
นี้เป็นศาสนายอมจำนนหรือ ศาสนามีแต่ความทุกข์ความยาก ศาสนานี้ไม่เห็นชนะคะคานใคร
ไม่เหยียบย่ำทำลายใครได้เป็นผู้ยิ่งใหญ่

ผู้ยิ่งใหญ่มันเรื่องของกิเลสตัดหาความทะยานอยากไป ถ้าเรื่องความจริงๆ “จะสอนใคร
ได้หนอ?” จะสอนใครได้หนอเพราะว่าคนคนนั้นต้องเห็นคุณค่าของหัวใจของตน คนคนนั้นต้อง
เห็นคุณค่านะ คุณค่าหัวใจของตน

ถ้าคุณค่าหัวใจของตน เวลาเรามาวัดมาวากัน ทาน ศีล ภาวนา ทาน ศีล ภาวนา ใจ เวลา
เราทำบุญกุศลของเรา เสียสละทาน เราจะรักษาศีล เราจะประพฤติปฏิบัติ เราจะภาวนา แล้ว
จะเอาอะไรภาวนา เวลาภาวนาขึ้นมา นี่ใจ มันเอาเปลือกๆ ใจ

โดยธรรมชาติของคน คนเกิดมามีกายกับใจๆ หัวใจเวลาคิด คิดแบบสมมุติ โลกสมมุติ
นี่ โลกสมมุติก็รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ เราคิดกันด้วยความโลกๆ นี่ใจ พอคิดกัน
ด้วยความโลกๆ ก็เอาความโลกๆ มาศึกษาพระพุทธศาสนา เวลาศึกษาพระพุทธศาสนา
ตีความเป็นวิทยาศาสตร์

พอวิทยาศาสตร์ขึ้นมา เวลาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพุทธศาสน์
พุทธศาสน์ท่านบอกเลย การศึกษามาเป็นสุดมยปัญญาคือการท่องจำๆ การท่องจำมา ท่องจำ
มาเพื่อทำไม ท่องจำมาเพื่อประพฤติปฏิบัติใจ

เวลาไม่มีธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
สมบุกสมบันขนาดไหน เวลามีธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า กิ่งพุทธกาลนี้หลวง
ปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น พระไตรปิฎกก็มีอยู่

คิดอ่านขนาดไหน ศึกษาขนาดไหน คนที่มีอำนาจวาสนาเป็นถึงพระอรหันต์นะ แล้วเป็น
พระอรหันต์ เป็นอาจารย์ใหญ่ ศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยเขาวรรณ
ด้วยปัญญาของท่าน ท่านยังศึกษาแล้วท่านยังเข้าใจได้ยากๆ เวลามาปรึกษา นักปราชญ์ก็มา
ปรึกษาเจ้าคุณอุบาลีฯ เวลาศึกษามาเขาศึกษามาเพื่อปฏิบัติใจ ไม่ได้ศึกษามาเพื่อเป็นหนอน
หนังสือ

เป็นนอนหนังสือแล้วก็จดจำมันไว้ จดจำไว้นี้เป็นความรู้ของเรา แล้วก็ความรู้ของเรา
นี่เป็นเรื่องโลกๆ ใจ แล้วถ้ามันมีความเชื่อมั่นก็เคารพบูชา ถ้ามันไม่มีความเชื่อมั่นก็คัดมันก็ค้ำ
มันก็ทำลาย

เวลามันทำลาย ตีเตียนพระอรียเจ้าเป็นบาปมหันต์ๆ เวลาทำบาปมหันต์ เวลาตกนรก
อเวจี

“นรกสวรรค์ไม่มี เขียนเสียให้วุ่นๆ”

ไม่ต้องเขียน มันเป็นสัจจะเป็นข้อเท็จจริง เวลามันเป็นสัจจะเป็นข้อเท็จจริง ทำชั่วมัน
ต้องได้ชั่ว เวลามันทำบาปอกุศลของมัน ดุสิ เวลาคนอนัตริยกรรมๆ เวลาบาปหนัก อย่าทำร้าย
พ่อแม่ อย่าตีอย่าตึง อย่าทำให้พ่อแม่เจ็บช้ำน้ำใจ นี่อนัตริยกรรมๆ

เวลากรรม เวลาเราทำร้ายใครๆ ทำร้ายคนอื่นมันก็เป็นการทำร้ายเขา เวลาทำร้ายความ
เจ็บช้ำน้ำใจกับพ่อกับแม่ของเรา เพราะพ่อแม่ของเรามีบุญมีคุณ เห็นไหม

ในพระพุทธศาสนาท่านสอน เวลาฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตเป็นอาหาร สิ่งใดที่เป็น
สัตว์เล็กสัตว์น้อยก็เป็นบาปกรรมอันหนึ่ง สัตว์ที่มีคุณๆ คนที่เขามีสติปัญญาของเขา สัตว์ที่มี
คุณมันมีคุณกับเรา มันสร้างเสริมอาชีพของเรา มันทำให้ครอบครัวเรามั่นคง เขาเลี้ยงดูอย่างดี
ตายแล้วเขาพระมาชักบังสุกุลอีกต่างหาก เห็นไหม

สัตว์มีคุณๆ เวลาไปทำลายมัน ทำร้ายเขามันมีบาปมากขึ้น แต่เวลาสัตว์ที่มันเป็นอาหาร
สัตว์ที่มันเป็นเครื่องดำรงชีพนะ มันมีกรรมใหม่ มันก็มีกรรมทั้งนั้น เพราะศีล ๕ ไง

ถ้าคำว่า “ศีล ๕” เวลาจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ถ้าเราศึกษาเราต้องเข้าใจว่า สุตมย
ปัญญาศึกษาแบบโลกๆ ก็เป็นเรื่องโลกๆ ใจ ท่องจำๆ ท่องจำมาเพื่อประพฤติปฏิบัติ สุตมย
ปัญญา จินตมยปัญญา จินตนาการยิ่งใหญ่ จะยิ่งใหญ่ๆ จินตนาการกันไป

พระพุทธศาสนาที่ว่าสอนได้ยากๆ ไง

เวลาบอกว่า นรกสวรรค์มันไม่มี

นรกสวรรค์มี นรกสวรรค์มันเป็นวิภูฏะๆ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
บุพเพนิวาสานุสติญาณตั้งแต่พระเวชสันดรไป เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะมาตรัส
รู้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นเทพบุตรรออยู่บนสวรรค์

สวรรค์ไม่มีหรือ นรกสวรรค์ไม่มีหรือ นรกสวรรค์ก็เป็นนรกสวรรค์ไง นรกสวรรค์ก็วิภูฏะๆ
ไง เวลาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาสอน สอนออกไปวิภูฏะๆ ฟ้าออก
จากวิภูฏะๆ ไง

ถ้าออกจากวิภูฏะ กามภพ รูปภพ อรูปภพ มันเป็นสถานที่อยู่ของใจที่มันมีเวรมีกรรม ใจ
ที่มีเวรมีกรรมมีคุณค่าขนาดไหน ทำบุญกุศลมากน้อยแค่ไหนมันก็ไปเกิดตามสถานะอันนั้น ถ้า
ไปเกิดตามสถานะอันนั้น นี่ไง เขียนเสียให้วักลั้วหรือ

ไม่ต้องเขียนหรอก เดียวมึงก็รู้ เชื่อไม่เชื่อเป็นสิทธิของเอ็ง สิทธิของใครเป็นสิทธิของเขา
แต่พระพุทธศาสนา ที่ว่า “จะสอนใครได้หนอๆ” เพราะมันรู้ได้ยากไง ถ้ารู้ได้ยาก เวลาถ้าจะรู้
ด้วยตัวของตนเอง เป็นปัดจัตตัง เป็นสันทิฏฐิโก

ถ้าเป็นปัดจัตตัง เป็นปัดจัตตังที่ไหน ถ้าเป็นปัดจัตตัง ปัดจัตตังที่สมองนี้ใช่ไหม จำให้
มากจำให้ยิ่งไง

แต่สิ่งที่ทำมาๆ เพราะว่าถ้ามันเป็นสัจจะเป็นความจริงนะ เพราะมันเป็นข้อเท็จจริงใน
วิภูฏะๆ ไง ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็น
พระโพธิสัตว์ๆ ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย เวียนว่ายตายเกิดในวิภูฏะ นี้พันธุกรรมของ
มันไง

เวลาพันธุกรรมของจิตๆ จิตอย่างไรก็แล้วแต่ที่ได้ทำคุณงามความดีมาจนเป็นจิตเป็น
นิสัยย่ำคิดย่ำทำจนเป็นความดี เด็กบางคนเกิดมา เด็กบางคนมันมีแนวคิดที่ดีงามมาก เด็กบาง
คนเกิดมามันดีของมันนั้นของมันธรรมชาติของมัน อันนี้เป็นพันธุกรรมของจิตของเขาณะ

แต่เป็นพันธุกรรมของจิตของเขาแล้วมันก็เป็นเวรเป็นกรรมที่ซบซ้นกันมา เป็นเวรเป็น
กรรมที่ซบซ้นกันมาเป็นสายบุญสายกรรม สายบุญสายกรรมที่มาร่วมกันมามันเป็นบุญ
เป็นกรรมขึ้นมา

อภิชาติบุตร บุตรที่ติงาม คนที่ดีกว่าพ่อกว่าแม่ ไม่ใช่ว่าลูกเราเกิดมามันจะเลวไปทั้งหมด หรือจะดีไปทั้งหมด นี่เป็นสายบุญสายกรรมเพราะคนมันทำคุณงามความดีของมันมา นี่ผลของ วิญญาณๆ ใจ ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า วิญญาณคือพ้นจากวิญญาณไป พ้น จากพรหม พ้นจากกามภพ รูปภพ อรูปภพ พ้นออกไปๆ แล้วจะพ้นออกไปอย่างไร

“จะสอนใครได้หนอๆ”

เวลามันจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมา มันก็เอามาอ้างเขียนรูปภาพกันไว้ มันเป็น ธรรมชาติพื้นฐาน อวิชา ใ้โฮ! เป็นยักษ์เป็นมารเลย

แต่เวลาครูบาอาจารย์ท่านประพฤติปฏิบัติไป ท่านบอกว่า อวิชามันยิ่งกว่านางสาว จักรวาล จิตเต็มแต่นี้ฝั่งใส ความฝั่งใส ความออชะชะ ความขอละละ ความทำให้ลุ่มหลง

แต่เวลาเขียนขึ้นมาบอก อวิชามันเป็นสิ่งที่เลวร้าย พอสิ่งที่เลวร้าย เวลาเขียนต้องเป็น ยักษ์เป็นมาร เวลาเป็นยักษ์เป็นมารก็คิดว่ามันจะเป็นยักษ์เป็นมาร ก็ไปฆ่ายักษ์ฆ่ามารให้หมด เลย แล้วก็เหลือแต่แสงธรรมชาติเอาไว้ในหัวใจ

แสงธรรมชาติในหัวใจมันก็เป็นอวิชา อวิชาเดี๋ยวมันก็ครอบงำ นี่มันไม่รู้ไม่เห็นไป หลอก มันทำเป็นไปไม่ได้ คนเราไม่เคยประพฤติปฏิบัติด้วยสัจจะความจริงไม่ได้ ถ้ารู้ด้วยสัจจะ ความจริงไม่ได้ นี่พูดถึงสัจจะความจริงนะ สัจจะความจริงของวิญญาณ ของโลก

นรกสวรรค์ นรกเป็นอย่างไร

ไปเที่ยววนรกๆ แล้วว่านรกเป็นอย่างไร มันไม่เหมือนพระโมคคัลลานะ พระโมคคัลลานะ ท่านเป็นอัครสาวกเบื้องซ้ายผู้มีฤทธิ์มีเดช ชาวนครราชคฤห์เวลาเขาตายไป เวลาพระโมคคัลลา นะท่านไปรู้ไปเห็นขึ้นมา เวลาท่านมาถวายต่อหน้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าขณะที่ เทศน์ว่ากรกับชาวมคธใจ

“นาย ก. อยู่บ้านนั้นเรือนนั้นตายแล้วไปเกิดที่นั่น นาย ข. อยู่บ้านนั้นเรือนนั้นตายแล้วไป เกิดที่นั่น”

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก ไซ้ๆ ไซ้ๆ ไซ้ตลอด นั่นเป็นเพราะคุณธรรมของ พระโมคคัลลานะ พระโมคคัลลานะเป็นอัครสาวกเบื้องซ้าย ท่านมีฤทธิ์มีเดชของท่าน เห็นใหม่

วิภูฏะก็คือวิภูฏะ จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวิภูฏะนี้เป็นไป เราเป็นไปตามกรรมๆ ด้วย หมดอายุขัยมันก็เสวยภพเสวยชาติไปตามกรรมนั้น ถ้าตามกรรมนั้นนะ

แต่เวลาพระโมคคัลลานะท่านสิ้นกิเลสแล้วท่านไม่มีวิภูฏะ ท่านไม่มีภพไม่มีชาติ มันทะลุ ปรุโปร่งไปหมด มันไปรู้ไปเห็นขึ้นมา นี่ถ้าเป็นความจริงก็เป็นความจริง ครูบาอาจารย์ที่เป็น ความจริงท่านเป็นความจริงของท่าน ท่านไปเห็นแล้วมันธรรมสังเวชนะ มนุษย์มันมีบอด มัน ไม่เชื่อของมัน

“นี่เขียนเสียให้ววกแล้ว”

เขียนเสียให้ววกแล้ว เขียนเสียให้ววกแล้วที่ไหน มันเป็นความจริงๆ ท่านเอามาเปิดเผยไป

เวลาหลวงตาท่านพูด ถ้าครูบาอาจารย์ท่านเปิดเผยนรกสวรรค์ให้เราเห็นแล้วเราจะไม่ ทำความชั่วอีกเลย เราจะทำคุณงามความดีของ จะทำคุณงามความดีของเราเพราะอะไร ทำชั่ว แล้วมันจะไปตกนรกอเวจีอย่างนั้น เราละเราวางของท่าน นี่พูดถึงว่าเราเห็นผลของวิภูฏะไป

แต่เวลาผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ ครูบาอาจารย์ของเราท่านศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นแนวทางแล้วท่านพยายามค้นคว้าเข้ามาในใจของตน ค้นคว้าเข้ามาในใจ ของตน ใจของตนมันเคยผ่านมาจากไหน มันเคยเป็นมาอย่างไร จิตที่มันเวียนว่ายตายเกิดใน วิภูฏะมันต้องรู้ต้องเห็นของมัน ถ้ามันรู้เห็นของมัน เวลามันจะสำรอกมันจะคาย คายที่ไหน

นี่ไง ธรรมะนี้ละเอียดลึกซึ้งนัก ทอดธุระ “จะสอนใครได้หนอๆ” เวลาสอนคนก็สอนคน เข้ามาที่นี้ไง สอนเข้ามาที่ใจของตน ทำความสงบของใจเข้ามา ถ้าใจสงบแล้วใจมีกำลังของมัน ใจมันยกขึ้นสู่วิปัสสนาได้ ใจมันแก้ไขตัวมันได้

คนเราที่มันลุ่มมันหลงไปแล้วเราไม่สามารถเอาคนที่ลุ่มหลงในป่าออกจากป่าได้ แล้ว ใครจะออกป่า กรมป่าไม้เขารักษาดูแลป่า เขาเดินลาดตระเวนของเขา เขารู้หมดทุกจุดเลย เขา เข้าใจหมดเลย แต่เขาไม่ได้หลง

แต่ใจคนหลงๆ คนที่ไปเที่ยวป่า คนที่ไปศึกษาเข้าไปแล้วมันหลงป่า หลงป่าแล้วออกจากป่าไม่ได้ เห็นไหม

นี่ก็เหมือนกัน จิตของเราหลงเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ถ้าหลงเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะแล้วใครจะช่วยมัน

เวลาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอน สอนเข้ามาที่นี้ไง สอนเข้ามาที่นี้ สอนเข้ามาด้วยอริยสัจ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค ไม่ใช่เรื่องนรกสวรรค์ ไม่ใช่เรื่องภูตผีปีศาจ ไม่ใช่เรื่องอภิญา ไม่ใช่เรื่องการรู้วาระจิต ไม่ใช่เรื่องว่า แหม! ทะลุปรุโปร่ง

แต่เราเกิดมาในวัฏฏะนะ นี่โดยสัจจะโดยความจริงนะ หนึ่งบวกหนึ่งต้องเป็นสอง สองบวกสองต้องเป็นสี่ เวลาห้าบวกห้าต้องเป็นสิบ มันเพิ่มพูนขึ้นไป

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็นี้ไง ถ้าห้าลบสิบก็เหลือลบห้า ถ้าหนึ่งลบสองก็เหลือลบหนึ่ง แล้วถ้ามันมีสติปัญญารักษากันเป็นศูนย์ ศูนย์ลบศูนย์มันก็เป็นศูนย์ ไม่มีอะไรเลย นี่ถ้าเป็นความจริงๆ เป็นสัจจะจะเป็นความจริง เป็นอริยสัจเป็นความจริง

ไม่ใช่บวชมาแล้วประพฤติปฏิบัติด้วยความยิ่งใหญ่ ด้วยความอลังการ ด้วยความมีฤทธิ์ มีเดช มีฤทธิ์มีเดชมันเรื่องของสมมุติบัญญัติทั้งนั้น เป็นเรื่องของโลกๆ ทั้งนั้น

ถ้าเป็นความจริงๆ ใจ สิ่งที่ว่ารู้ได้ยากๆ ย้อนกลับมาที่เราใจ พระพุทธศาสนาี้เลอค่า เลอค่าอย่างนี้ไง ถ้าเลอค่าอย่างนี้

ถ้าเราทำได้ เราทำได้เรื่องภูตผีปีศาจ ระลึกชาติ ระลึกต่างๆ

ระลึกก็คือระลึก มันเกี่ยวอะไร เกี่ยวอะไรกับมรรค มันมีความรู้ มันมีความยิ่งใหญ่มาจากไหน ถ้ามีความยิ่งใหญ่ขนาดนั้นจะทำให้ลุ่มหลง

แต่เวลาพระโมคคัลลานะเวลาท่านไปเที่ยวไปโปรดสัตว์ๆ ทำไมองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ได้ว่าโมคคัลลานะเธอทำไม่ถูกๆ

ท่านบอกใช่ๆ ใช่ๆ เพราะอะไร พระโมคคัลลานะไม่มีกิเลสใจ คนที่ไม่มีกิเลส คนที่ไม่มี ความลำเอียง คนที่ไม่มีสิ่งใดเป็นปมในใจ จะทำสิ่งใดเพื่อประโยชน์มันเป็นประโยชน์ทั้งสิ้น

คนที่มิเกลส อะไรเท่าไรมันบอก เหมือนนักการเมืองเลย จะทำโครงการอะไรก็แล้วแต่ ไปได้เท่าไร ไปรู้ไปเห็นอะไรมาาก็จะไปรอด จะไปให้เขานับหน้าถือตา จะไปให้เขายกย่องสรรเสริญ ว่าเรามีคุณวิเศษ...นั่นนะยาพิษทั้งนั้นนะ แต่มันเป็นผลของวิญญูะ เห็นไหม

คำว่า “เป็นผลของวิญญูะ” มันมีของมัน ผลไม้มันต้องมีเปลือกของมัน ถ้าผลไม้ไม่มีเปลือก ผลไม้มันเราขนส่งกันไม่ได้ ผลไม้มันมันมีเปลือก เวลาเราซื้อมาเราต้องการเราก็ปอกเปลือกทิ้งๆ

จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวิญญูะมันก็มีขันธ มีรูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ เป็นเรื่องธรรมดา แต่ถึงเวลาแล้วเราจะปอกมัน เราจะแก้ไข มันแก้ไขอย่างไร

อริยสัจสอนอย่างนี้ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนที่นี้ สอนเรื่องทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับ วิธีการดับทุกข์ แล้วทุกข์ที่ไหนละ

เวลาคนที่บูชายัญนะ ฆ่าสัตว์เป็นร้อยเป็นพัน เขาฆ่าด้วยความรื่นเริงของเขา เขาฆ่าเพราะความเชื่อของเขา มันเป็นทุกข์หรือ ใ้เรา เราเห็นแล้วเราสังเวช เราเป็นทุกข์ไหม เราเป็นทุกข์ แล้วมันหน้าที่อะไรของเราละ

มันก็เป็นหน้าที่ของเขา เขาทำของเขา ก็เวรกรรมของเขา ใ้เราไปเห็นแล้วเราก็เศร้าใจ เราเศร้าใจ นี่ธรรมสังเวชๆ ใจ นี่ใจ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค ทุกข์อยู่ที่ไหน ทุกข์มันอยู่ที่หัวใจ ถ้าทุกข์อยู่ที่หัวใจ เรามีสติปัญญาเล็กน้อยแค่นั้นมันจะย้อนกลับมาที่นี้ใจ

ถ้าย้อนกลับมาที่นี้ สิ่งดีงามขึ้นมา เรามาวัดมาวาเรามาทำบุญกุศลของเรา การทำบุญกุศล ทำบุญกุศลเพื่อให้หัวใจเข้มแข็งขึ้นมา ทำบุญกุศลให้หัวใจเราเข้มแข็งขึ้นมา ถ้าเราไม่มีครูบาอาจารย์ที่น่าเชื่อถือไว้วางใจ เราจะทำไหม

เราอยากทำๆ อยากทำกับผู้ที่ทรงศีลผู้ที่ทรงธรรม ผู้ที่มีศีลมีธรรมขึ้นมาเพื่อบุญกุศลของเรา สิ่งที่เราหามาด้วยปากกัดตีนถีบ หามาด้วยความยากลำบาก เราจะฝังไว้ในดิน ฝังไว้ในหัวใจของเรา เราจะฝังไว้ในพระพุทธรูปศาสนาที่เราควรฝังที่ไหน คนที่มีสติปัญญาเขาเลือกพื้นของเขาไป

แล้วถ้ามันเป็นธรรมๆ เห็นใหม่ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนนะ ถ้าพระที่มีคุณงามความดีคือพระปกติธรรมดา พระที่อยู่เ็นศีลในธรรม

ไม่ใช่พระโอเวอร์แ่ก้ขัน คู่ย! ไปมาทั่ว ฐูมาหมด แต่มองข้ามหัวใจของตน ใจของตนไม่รู้จัก

ถ้าใจของตนรู้จัก การรักษาใจนี้แสนยาก หลวงปู่มั่นท่านพูด “จิตนี้แก้ยากนัก จิตนี้แก้ยากนัก”

แล้วถ้าเอาแต่ยาเสพติดใส่ให้มันนะมันชอบๆ ยกยอปอปั้นขึ้นมานะมันชอบๆ เวลาหักแข็งหักขามันนะ มันเกียจคร้าน มันคือดิ่ง มันไม่ต้องการ มันไม่ต้องการเพราะเราจะปลดปล่อยไ้ เราจะปลดเปลื้องให้มันเป็นอิสระไ้

ถ้ามันจะปลดเปลื้องให้เ็นอิสระ พุทโ้ๆ ใช้ปัญญาอบรมสมาธิ มันไม่เอาๆ แต่ถ้ามันได้รับการยกย่องสรรเสริญขึ้นมามันชอบใจๆ นี้ไ้ กิเลสทั้งนั้นนะ

แต่ถ้าครูบาอาจารย์ของเรา นั้นนะยาพิษทั้งนั้นนะ ปฏิบัติเพื่อความยิ่งใหญ่ ปฏิบัติเพื่อความยอมรับ ปฏิบัติเพื่อจะสอนคนอื่น ตัวมันไม่รู้จัก เอ็งเอาอะไรไปสอนเขา

เวลาหลวงตาท่านพูดไ้ เวลาลูกศิษย์ของท่านจะไปลาท่านไปเมืองนอก ท่านบอก งานของเราทำเสร็จหรือยัง งานของตนเองนะ

พระกรรมฐานนะ เขาห่วงหัวใจของตน หัวใจของตนได้ดูแลรักษามันหรือยัง ได้ขุดคุ้ยแยกแยะให้เห็นกิเลสต้นหาความทะยานอยากแล้วหรือยัง จะไปเผยแพร่ไ้ ในหัวใจของคนมันยังมีกิเลสบีบคั้น ต้องการความยิ่งใหญ่ ต้องการเหยียบย่ำทำลาย มันจะเอาอะไรไปเผยแพร่ ก็เผยแพร่แบบกูนีไ้ เผยแพร่แบบความยิ่งใหญ่อย่างนี้แหละ

พระพุทธศาสนาเลอค่าๆ เลอค่าคือพระปกติธรรมดา ถ้าปกติธรรมดาได้มันต้องมีสติมีปัญญาของมันในหัวใจของมัน นี่สิ่งไ้เป็นความจริงในหัวใจนี้

นี่พูดถึงว่า ถ้ามันเป็นสัจจะเป็นความจริงนะ แล้วสิ่งนั้นมันมีอยู่ วัฏฏะมันมีอยู่แล้ว พระ
โศดาบันเกิดอีก ๗ชาติ พระโศดาบันเกิดอีก ๗ชาติ พระอนาคามีไม่เกิดบนภพ พระ
อนาคามีไปเกิดบนพรหม

เวลาหลวงตาท่านประพฤติปฏิบัติไปเวลามันเสวยอารมณ์แล้วมันปล่อย “อย่างนี้ไม่ใช่
พระอรหันต์หรือ” ท่านบอกว่าถ้ามีอย่างนี้ไม่เอา

นี่คนที่เขามีศักดิ์ศรีทำอยู่ จับต้องอยู่ บอก ไม่เอา ไม่ใช่

ไ้เราไม่มีหрок ตระครุบเงา โดดใหญ่เลย ปีนต้นจิ้งจวด้วย “นิพพานๆ” มันปีนต้นจิ้งจวนะ
“นิพพานๆ”

แต่เวลาหลวงตาท่านประพฤติปฏิบัติของท่านนะ มันเสวยแล้วมันปล่อย เสวยแล้วมัน
ปล่อย พอมันปล่อยมันก็ ไ้โฮ! มันมหัศจรรย์มาก ปล่อยแล้วมันจะสุขมากเพราะมันละเอียด
ลึกซึ้ง เพราะมันเป็นมหาสติ มหาปัญญา มันละเอียดลึกซึ้งแล้ว เพราะอะไร

เพราะเวลาท่านจิตมหัศจรรย์ของท่าน ท่านนั่งฟังนะ ภูเขาเลากาทะลุหมด โลกนี้สว่าง
ไสว โลกนี้สว่างหมดเลย ธรรมะมาเตือนว่าสิ่งที่ว่างๆ นั้นมันเกิดจากจุดและต่อม

เวลาที่เวลามันว่างหมดๆ คือมันมหัศจรรย์อย่างนั้นไง แล้วเวลามันเสวยอารมณ์ๆ เพราะ
ตอนนั้นท่านติดของท่านอยู่ไง เวลาเสวยอารมณ์มันก็มีความรู้สึกใช้ใหม่ เวลามันปล่อย ว่าง
หมดเลย มันทะลุปรุโปร่งไปหมดเลย อะไรก็ไม่มีในโลกนี้เลย โลกนี้เป็นความว่าง แต่ไม่ได้
กลับมาถอนอรรถานุกิฏฐิไ้คนที่รู้ว่าว่าง

ใครที่รู้ว่าว่าง ใครเป็นเจ้าของบุญกุศลบาปอกุศล ใครเป็นเจ้าของมรรคผลนิพพาน ใคร
เป็นคนทำลายตัวตนของตน ไม่มีใครรู้จักหрок นี่ไง ท่านบอกว่าอย่างนี้ไม่เอา ไม่มีเหตุมีผลไม่
เอา เวลาถึงที่สุดแล้วท่านไปทำของท่าน มันมีเหตุมีผลทั้งสิ้น จิตนี้กลั่นออกมาจากอริยสัจ

เราทำบุญกุศลกันไง แล้วจะเห็นคุณค่าว่าธรรมะนี้มันยิ่งใหญ่มาก ธรรมะนี้มีมหัศจรรย์
มาก แต่พวกเราเข้ากันเปลือกๆ ทั้งนั้นนะ เข้ากันด้วยสุดมยปัญญา

โดยธรรมชาติของมนุษย์คิดด้วยสมอง คิดด้วยเหตุด้วยผล เป็นสุขตามปัญญา ปัญญา
เกิดจากการใคร่ครวญ ปัญญาเกิดจากการวิเคราะห์วิจัย

แต่ถ้าจิตมันสงบแล้วนะ ยกขึ้นสู่วิปัสสนานะ ขณะที่จิตสงบแล้วเป็นสากล เพราะเป็น
ตัวตน จะเป็นตัวตนแต่มันก็ว่างกิเลสไว้ให้เรามีโอกาสได้พิจารณา มันร้ายกาจตรงนี้

ถ้าเราบอกเปลือกผลไม้ไม่เป็น เราจะไม่เห็นเนื้อผลไม้เลย ผลไม้ผลใดก็แล้วแต่มาวางไว้
เราก็จะเพิ่งแต่เปลือก ได้แต่เปลือก อยู่ที่เปลือกนั้นเท่านั้น แต่ถ้าเราได้เปลือกนั้น เราจะได้
เนื้อผลไม้

จิตใจของเรามันอยู่ด้วยขั้น ๕ ครอบคลุมมันอยู่ คิดอย่างไรทำอย่างไรมันก็เป็นสมมุติ
ทั้งนั้นนะ มันเป็นเรื่องโลกีย์ปัญญา ปัญญาโลกๆ ทั้งหมด

ถ้าจิตสงบเข้าไป สงบแล้ว เนื้อนั้นเอามาประกอบเป็นอาหาร เนื้อนั้นเอามาเป็นเพื่อ
ประโยชน์กับเรา เนื้อนั้นใช้ปัญญานั้นวิปัสสนา วิปัสสนาโดยเนื้อนั้น สิ่งที่เป็นประโยชน์นั้นมัน
มีคุณค่ามากกว่าเปลือกมหาศาลเลย แล้วถึงที่สุดแห่งทุกข์เวลามันทำลายหมดสิ้นไป นี่เ
ศาสนาพุทธที่มันเลอค่า มันเลอค่าอย่างนี้ เอิวัง